OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
F.G. JACOBSA
przedstawiona w dniu 24 lutego 2005 r. [1]

1. Sprawa dotyczy postępowania z powództwa o odszkodowanie z tytułu umowy ubezpieczenia w związku z odpowiedzialnością ubezpieczającego względem poszkodowanego, wytoczonego przez ubezpieczającego przeciwko ubezpieczycielom, do którego to postępowania ubezpieczyciele zamierzają przypozwać kolejnego ubezpieczyciela, który miał jakoby ubezpieczać poszkodowanego od tego samego ryzyka.

2. Podstawowym zagadnieniem jest, czy dla celów zastosowania konwencji brukselskiej [2] sytuacja ta jest regulowana przepisami dotyczącymi jurysdykcji w sprawach ubezpieczeniowych, czy też oddzielnym postanowieniem dotyczącym powództwa interwencyjnego między ubezpieczycielami.

3. Na wypadek uznania, iż zastosowanie znajdzie postanowienie dotyczące postępowania interwencyjnego, podniesione zostało kolejne pytanie co do warunków, od których zależy jego zastosowanie.

Konwencja brukselska

4. Konwencja brukselska reguluje jurysdykcję i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych. Tytuł II określa jurysdykcję umawiających się państw. Artykuł 2 ustanawia generalną zasadę, iż jurysdykcja należy do sądów umawiającego się państwa, w którym pozwany ma miejsce zamieszkania. Określono też wyjątki od tej reguły, kiedy to w określonych postępowaniach jurysdykcja została przyznana innym sądom.

5. Należący do tych wyjątków art. 6 pkt 2 dotyczy powództwa z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwa interwencyjnego. Zgodnie z tym postanowieniem „w sprawach dotyczących powództwa z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwa interwencyjnego" osoba mająca miejsce zamieszkania w jednym z Umawiających się Państw może być także pozwana „przed sąd, przed którym toczy się główne postępowanie, chyba że powództwo to zostało wytoczone jedynie w celu wyłączenia tej osoby spod jurysdykcji sądu dla niej właściwego".

1 — Język oryginału: angielski.

2 — Z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych. Jednolity tekst konwencji zmienionej czterema późniejszymi konwencjami akcesyjnymi został opublikowany w Dz.U. 1998, C 27, str. 1. Z dniem 1 marca 2002 r. (po okresie istotnym dla niniejszej sprawy) konwencja została zastąpiona — z wyłączeniem Danii i pewnych terytoriów zamorskich innych państw członkowskich — rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, str. 1).

6. Rozdział 3 tytułu II poświęcony jest jurysdykcji w sprawach dotyczących ubezpieczenia. Stanowi on, co następuje:

„*Artykuł 7*

Z zastrzeżeniem artykułu 4 i artykułu 5 punkt 5 w sprawach dotyczących ubezpieczenia jurysdykcję określa niniejszy rozdział.

Artykuł 8

Ubezpieczyciel mający miejsce zamieszkania na terytorium Umawiającego się Państwa może być pozwany:

1) przed sądy państwa, w którym ma miejsce zamieszkania, lub

2) w innym Umawiającym się Państwie — przed sąd, w którego okręgu ubezpieczający ma miejsce zamieszkania, lub

3) jeżeli jest on współubezpieczycielem — przed sąd Umawiającego się Państwa, przed który został pozwany główny ubezpieczyciel.

[...]

Artykuł 9

W odniesieniu do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej lub ubezpieczenia nieruchomości ubezpieczyciel może być ponadto pozwany przed sąd miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Tę samą zasadę stosuje się, jeżeli ruchomości i nieruchomości objęte są tą samą umową ubezpieczenia, a powstała na nich szkoda wynika z tego samego zdarzenia.

Artykuł 10

W odniesieniu do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel może być również pozwany przed sąd, w którym zawisło powództwo poszkodowanego przeciwko ubezpieczonemu, o ile jest to dopuszczalne przez prawo tego sądu.

Postanowienia artykułów 7–9 mają zastosowanie do powództw wytoczonych przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne.

Jeżeli prawo właściwe dla takiego powództwa bezpośredniego przewiduje przypozwanie ubezpieczającego lub ubezpieczonego, to ten sam sąd ma jurysdykcję także wobec tych osób.

Artykuł 11

Z zastrzeżeniem postanowień artykułu 10 ustęp 3 ubezpieczyciel może pozywać tylko przed sądy Umawiającego się Państwa, na którego terytorium pozwany ma miejsce zamieszkania, bez względu na to, czy jest on ubezpieczającym, ubezpieczonym czy też uposażonym z tytułu ubezpieczenia.

Przepisy niniejszego rozdziału nie naruszają prawa do wytoczenia powództwa wzajemnego przed sąd, w którym zgodnie z postanowieniami niniejszego rozdziału zawisło powództwo główne.

Artykuł 12

Od postanowień niniejszego rozdziału można odstąpić na podstawie umowy tylko wówczas:

1) jeżeli umowa została zawarta po powstaniu sporu lub

2) jeżeli przyznaje ona ubezpieczającemu, ubezpieczonemu lub uposażonemu uprawnienie do występowania przed sądy inne niż wymienione w niniejszym rozdziale,

3) jeżeli została ona zawarta między ubezpieczającym a ubezpieczycielem, którzy w chwili zawarcia umowy mają miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w tym samym Umawiającym się Państwie, dla uzasadnienia jurysdykcji sądów tego państwa także wówczas, gdy zdarzenie wywołujące szkodę nastąpiło za granicą, chyba że taka umowa nie jest dopuszczalna według prawa tego państwa, lub

4) jeżeli została ona zawarta przez ubezpieczającego, który nie ma miejsca zamieszkania w Umawiającym się Państwie, z wyjątkiem ubezpieczenia obowiązkowego lub ubezpieczenia nieruchomości położonej w Umawiającym się Państwie, lub

5) jeżeli dotyczy ona umowy ubezpieczenia obejmującej jeden lub więcej rodzajów ryzyka, wymienionych w artykule 12a" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak pozostałe fragmenty konwencji].

7. Artykuł 12a zawiera katalog rodzajów ryzyka związanych zasadniczo z komercyjnym przewozem ładunków statkami morskimi i powietrznymi.

8. Rozdział 8 określa zasady dotyczące powództw pozostających w związku ze sobą, wytoczonych przed sądami różnych umawiających się państw. W zakresie istotnym dla niniejszej sprawy art. 22 stanowi, co następuje:

„Jeżeli przed sądy różnych Umawiających się Państw zostaną wytoczone powództwa, które pozostają ze sobą w związku, sąd, przed który wytoczono powództwo później, może zawiesić postępowanie, o ile obydwa powództwa są rozpoznawane w pierwszej instancji.

[...]

W rozumieniu niniejszego artykułu uważa się, że sprawy pozostają ze sobą w związku, jeżeli istnieje między nimi tak ścisła więź, że pożądane jest ich łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie w celu uniknięcia wydania w oddzielnych postępowaniach sprzecznych ze sobą orzeczeń".

Stan faktyczny i przebieg postępowania

9. Soptrans jest spółką z siedzibą w Boulou (Francja), będącą właścicielem parkingu, na którym składuje nowe samochody osobowe przeznaczone na sprzedaż oraz do transportu na terenie Europy. Ubezpieczycielami spółki w zakresie szkód dotyczących tych pojazdów są GIE Réunion européenne, Axa, Winterthur, Le Continent oraz Assurances mutuelles de France. Wszyscy ubezpieczyciele mają swoje siedziby we Francji.

10. W dniu 13 sierpnia 1990 r. gradobicie uszkodziło szereg pojazdów składowanych na parkingu i będących własnością spółki General Motors España (zwanej dalej „GME"), której ubezpieczyciel, Zurich España, ma swą siedzibę w Hiszpanii. Powództwo wytoczone przez GME w Hiszpanii doprowadziło do ugody pomiędzy GME i Soptransem, na której mocy Soptrans zobowiązał się do wypłaty odszkodowania w wysokości 120 milionów peset hiszpańskich na rzecz GME.

11. Następnie Soptrans wystąpił do Tribunal de grande instance de Perpignan z powództwem przeciwko swoim ubezpieczycielom o wykonanie zobowiązań wynikających z gwarancji w związku z następstwami wytoczonego przeciwko niej powództwa. Na podstawie art. L 121-4 francuskiego kodeksu ubezpieczeniowego, dotyczącego zbiegu ubezpieczeń, pozwani ubezpieczyciele przypozwali z kolei Zurich España. Spółka Zurich España zgłosiła zarzut, iż jurysdykcję w tej sprawie mają sądy w Barcelonie, gdzie znajduje się jej siedziba.

12. Wyrokiem z dnia 5 lutego 2001 r., wydanym po wniesieniu środka odwoławczego od postanowienia sądu w Perpignan, cour d'appel de Montpellier uznał, że Zurich España nie może zostać przypozwana do postępowania toczącego się przed sądami francuskimi.

13. Ubezpieczyciele Soptransu (zwani dalej „skarżącymi") wnieśli od tego wyroku kasację do Cour de cassation, który zawiesił postępowanie i zwrócił się z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy powództwo z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwo interwencyjne między ubezpieczycielami oparte na stwierdzeniu wystąpienia zbiegu ubezpieczeń lub umowie koasekuracji, a nie na umowie reasekuracji, podlega postanowieniom rozdziału 3 tytułu II konwencji brukselskiej z dnia 27 września 1968 r., zmienionej konwencją w sprawie przystąpienia z 1978 r. jako sprawa dotycząca ubezpieczenia?

2) Czy art. 6 pkt 2 znajduje zastosowanie w celu ustalenia jurysdykcji w przypadku powództwa z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwa interwencyjnego ubezpieczycieli, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy stosowanie tego postanowienia zależy od spełnienia wymogu, aby powództwa pozostawały w związku w rozumieniu art. 22 konwencji lub co najmniej aby udowodniony został pomiędzy nimi dostateczny związek pozwalający stwierdzić, że nie wystąpiło obejście zasad jurysdykcji?".

14. Pisemne uwagi zostały przedstawione przez skarżących, Zurich España, Komisję oraz rządy francuski i włoski. Wszyscy uczestnicy, z wyjątkiem rządu włoskiego, byli także reprezentowani na rozprawie.

W przedmiocie pytania pierwszego

15. Przedmiotem sporu pomiędzy uczestnikami postępowania jest to, czy przepisy rozdziału 3 tytułu II konwencji mają zastosowanie do powództwa z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwa interwencyjnego pomiędzy ubezpieczycielami, opartego na stwierdzeniu wystąpienia zbiegu ubezpieczeń lub umowie koasekuracji. Skarżący, Komisja i rząd włoski twierdzą, że przepisy rozdziału 3 nie mają zastosowania, podczas gdy Zurich España oraz rząd francuski są zdania, że przepisy rozdziału 3 mają zastosowanie.

16. Wydaje się, iż pomimo szerokiego sformułowania art. 7 zasady określone w tym rozdziale nie zostały sformułowane w celu stosowania do postępowań między ubezpieczycielami.

17. Wniosek ten ma oparcie we wszystkich postanowieniach tego rozdziału, a w szczególności art. 8, 10 i 12, które dotyczą jednoznacznie powództwa wnoszonego przez ubezpieczającego, ubezpieczonego lub poszkodowanego oraz art. 11, który odnosi się do powództwa wnoszonego przeciwko ubezpieczającemu, ubezpieczonemu lub uposażonemu z tytułu ubezpieczenia.

18. Wniosek ten znajduje także potwierdzenie w orzecznictwie Trybunału, zgodnie z którym rozdział ten, jak wiele innych postanowień szczególnych zawartych w konwencji, ma na celu zapewnienie ochrony słabszej stronie; w tym przypadku „ubezpieczonemu, który z reguły spotyka się z umowami, w których warunki są narzucone i nie podlegają negocjacji oraz który jest najsłabszą pod względem ekonomicznym stroną umowy" [3] lub „stronie umowy, która uchodzi za słabszą pod względem ekonomicznym oraz mniej doświadczoną pod względem prawnym niż druga strona umowy ubezpieczeniowej" [4]. Trudno wyobrazić sobie sytuację, w której zawodowy ubezpieczyciel mógłby powołać się na ochronę przepisów tego rozdziału, utrzymując, że jest w porównywalnie słabszej pozycji w stosunku do innego ubezpieczyciela.

19. W związku z tym, jeżeli chodzi o główne postępowanie w przedmiotowej sprawie, wybór sądu właściwego dokonany przez Soptrans był w pełni zgodny z przepisami rozdziału 3.

20. W tym zakresie można zauważyć, że w odniesieniu do powództwa, do którego mają zastosowanie przepisy tego rozdziału, art. 8 ust. 3 i art. 10 dopuszczają przypozwanie ubezpieczyciela, który może zostać wezwany do udziału w zapłacie odszkodowania z tytułu strat lub szkód, poza sądem właściwym dla jego siedziby.

21. Prawdą jest, że żaden z tych przepisów nie odnosi się do takich okoliczności, jak w niniejszej sprawie. Artykuł 8 ust. 3 odnosi się do współubezpieczycieli i — niezależnie od sformułowania pytania prejudycjalnego przez sąd krajowy — wydaje się jasne, że stosunek pomiędzy skarżącymi i Zurich España w niniejszej sprawie nie jest stosunkiem koasekuracji w ujętym tam znaczeniu [5]. Artykuł 10 odnosi się do powództwa wytoczonego przez poszkodowanego.

22. Niewątpliwie jednak przypozwanie ubezpieczyciela w postępowaniu wszczętym przez stronę inną niż ubezpieczyciel nie podważa konstrukcji tego rozdziału.

23. Wreszcie nawet jeśliby uznać, że przepisy rozdziału 3, traktowane w oderwaniu, stosują się do powództwa interwencyjnego wytoczonego przez skarżących przeciwko Zurich España — a jak już wyjaśniałem wcześniej moim zdaniem nie stosują się one do powództwa między ubezpieczycielami — jedynie art. 11, który ogranicza prawo wyboru przez ubezpieczyciela sądu, do którego wniesie on powództwo, mógłby wymagać, aby powództwo zostało wytoczone przed

3 — Wyrok z dnia 14 lipca 1983 r. w sprawie 201/82 Gerling, Rec. str. 2503, pkt 17.

4 — Wyrok z dnia 13 lipca 2000 r. w sprawie C-412/98 Group Josi, Rec. str. I-5925, pkt 65.

5 — Zobacz sprawozdanie Schlossera do Konwencji w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Konwencji o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych oraz protokół w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości tej konwencji (Dz.U. 1979, C 59, str. 71), pkt 149.

sądami państwa, w którym siedzibę ma Zurich España.

24. Jednakże, po pierwsze, art. 11 wymienia jako pozwanych jedynie ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uposażonego z tytułu ubezpieczenia, po drugie, wybór sądu, do którego wniesione zostało powództwo, został dokonany przez Soptrans, a nie przez skarżących, i po trzecie, art. 11 jedynie powtarza ogólną zasadę jurysdykcji ogólnej sądu miejsca zamieszkania strony pozwanej wyrażoną w art. 2[6], który w zakresie powództwa interwencyjnego podlega stosowaniu z zastrzeżeniem art. 6 pkt 2. Postanowienie to stanowi przedmiot pytania drugiego.

25. W rezultacie na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że oparte na zbiegu ubezpieczeń powództwo z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwo interwencyjne wniesione przez ubezpieczyciela przeciwko innemu ubezpieczycielowi nie podlega postanowieniom rozdziału 3 tytułu II konwencji brukselskiej regulującym jurysdykcję w sprawach dotyczących ubezpieczenia.

W przedmiocie pytania drugiego

26. W swoim drugim pytaniu sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy art. 6 pkt 2 znajduje zastosowanie w celu ustalenia jurysdykcji w przypadku powództwa z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwa interwencyjnego ubezpieczycieli, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy stosowanie tego postanowienia zależy od spełnienia wymogu, aby powództwa pozostawały w związku w rozumieniu art. 22 konwencji lub aby udowodniony został pomiędzy nimi dostateczny związek pozwalający stwierdzić, że nie wystąpiło obejście zasad jurysdykcji.

27. Na wypadek gdyby rozdział 3 został uznany za nieznajdujący zastosowania, Zurich España podnosi, że w niniejszej sprawie warunki art. 6 pkt 2 nie byłyby spełnione, a więc postanowienie to nie znalazłoby zastosowania. Natomiast skarżący, Komisja i rząd włoski są zdania, że art. 6 pkt 2 ma zastosowanie.

28. Różne argumenty dotyczą trzech aspektów.

29. Po pierwsze, jeśli chodzi o warunek, zgodnie z którym główne powództwo nie może być wytoczone jedynie w celu wyłączenia osoby trzeciej spod jurysdykcji sądu dla niej właściwego, Zurich España podniosła na rozprawie, że skarżący próbowali wyłączyć ją spod jurysdykcji sądów hiszpańskich, polecając Soptransowi prowadzić postępowanie w taki sposób, aby uniknąć wszczęcia go przed sądami hiszpańskimi.

6 — Zobacz pkt 30 opinii rzecznika generalnego Fennelly'ego w ww. sprawie Group Josi, cytowanej w przypisie 4.

30. Jest to jednak kwestia związana ze stanem faktycznym, którą powinny wyjaśnić sądy krajowe. Jeżeli okazałoby się, że jedynym celem wyboru jurysdykcji było wyłączenie Zurich España spod jurysdykcji właściwego dla niego sądu, art. 6 pkt 2 w swoim dosłownym brzmieniu z całą pewnością nie znalazłby zastosowania.

31. Po drugie, sporna jest kwestia, czy zastosowanie art. 6 pkt 2 zależy od spełnienia wymogu, aby powództwa główne i interwencyjne pozostawały w związku takiego rodzaju, który spełnia wymogi art. 22, lub stwierdzenie, że nie nastąpiło obejście zasad jurysdykcji.

32. Co do pierwszego aspektu, zgadzam się z argumentacją, że w przypadku gdy pozwany wzywa do udziału w sprawie osobę trzecią, występuje immanentny związek pomiędzy takim przypozwaniem a powództwem głównym. Jak podnosi Komisja, związek ten polega na interesie głównego pozwanego w uzyskaniu od osoby trzeciej wykonania rękojmi lub gwarancji lub innej formy odszkodowania w związku z następstwem powództwa głównego.

33. W każdym razie oczywiste wydaje się, iż istnieje immanentny związek pomiędzy z jednej strony powództwem wnoszonym przeciwko ubezpieczycielowi o odszkodowanie za szkody poniesione wskutek zaistnienia zdarzenia ubezpieczeniowego, a z drugiej strony z postępowaniem, w którym ten ubezpieczyciel dąży do tego, aby inny ubezpieczyciel, który miał zapewnić ochronę ubezpieczeniową tego samego zdarzenia, uczestniczył w wypłacie odszkodowania.

34. Na tej podstawie nie wydaje mi się konieczne, aby istniał dodatkowy wymóg ściślejszego związku w rozumieniu art. 22 lub innych postanowień. Z tego powodu argumentacja dotycząca szczegółowego charakteru tego związku nie musi być brana pod uwagę.

35. Jeżeli chodzi o drugi aspekt, to obecność lub nieobecność zamiaru wyłączenia danej osoby spod jurysdykcji sądu krajowego dla niej właściwego jest niezależna od związku pomiędzy powództwem głównym a powództwem interwencyjnym i moim zdaniem łączenie tych dwóch przesłanek nie służy żadnemu celowi.

36. Niemniej jednak Zurich España powołuje się na stanowisko cour d'appel de

Montpellier, który stwierdził, że nie występuje ryzyko, iż powództwa główne i interwencyjne mogą prowadzić do wydania sprzecznych ze sobą orzeczeń.

37. Jednak, jak już wspominałem, jestem zdania, iż postępowania takie jak omawiane są immanentnie ze sobą związane i że przesłanki art. 22 — które obejmują ryzyko wydania sprzecznych ze sobą orzeczeń — nie mają zastosowania. W każdym razie należy zauważyć, że art. 22 jedynie zezwala, ale nie wymaga, aby sądy inne niż ten, przed który najpierw wytoczono powództwo, zawiesiły postępowanie lub stwierdziły brak swojej jurysdykcji.

38. Po trzecie, niektórzy uczestnicy postępowania rozważają, czy powództwo z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwo interwencyjne może być wyłączone z zakresu art. 6 pkt 2 przez krajowe zasady proceduralne dotyczące dopuszczalności.

39. Skarżący, Komisja oraz rząd włoski odwołują się w tym względzie do wyroku Trybunału w sprawie Hagen, w którym wskazano, że „w przypadku powództwa z tytułu rękojmi lub gwarancji przepis art. 6 pkt 2 określa jedynie, który sąd jest właściwy, nie dotyczy jednak przesłanek dopuszczalności jako takich" oraz że „jeżeli chodzi o zasady proceduralne, odwołać się należy do krajowych przepisów prawnych stosowanych przez sąd krajowy" [7].

40. Skarżący wskazują, że art. 325 francuskiego kodeksu postępowania cywilnego stanowi, iż powództwo interwencyjne jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy występuje wystarczająco ścisły związek z roszczeniami stron w postępowaniu głównym.

41. Oczywiste jest, że krajowe przepisy proceduralne mogą ograniczać możliwość wniesienia powództwa interwencyjnego przed sąd właściwy dla orzekania w przedmiocie powództwa głównego.

42. Jednak z wyroku w sprawie Hagen [8] wynika, że sąd krajowy nie może stosować takich warunków dopuszczalności przewidzianych w prawie krajowym, których skutkiem byłoby ograniczenie wykonania zasad jurysdykcji przewidzianych w konwencji.

7 — Wyrok z dnia 15 maja 1990 r. w sprawie C-365/88, Rec. str. I-1845, pkt 18 i 19.

8 — Zobacz pkt 20.

43. W związku z tym art. 6 pkt 2 znajduje zastosowanie w celu określenia jurysdykcji w przypadku powództwa z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwa interwencyjnego ubezpieczycieli, zgodnie z definicją tego powództwa zawartą w krajowych przepisach proceduralnych. Biorąc pod uwagę immanentny związek pomiędzy tym powództwem i powództwem głównym, zastosowanie tego postanowienia zależy jedynie od tego, aby nie zostało udowodnione, że powództwo główne zostało wniesione wyłącznie w celu wyłączenia pozwanego w postępowaniu interwencyjnym spod jurysdykcji sądu dla niego właściwego.

Wnioski

44. W związku z tym uważam, że na pytania prejudycjalne przedłożone przez Cour de cassation Trybunał powinien udzielić następujących odpowiedzi:

„1) Powództwo z tytułu rękojmi lub gwarancji wniesione przez ubezpieczyciela przeciwko innemu ubezpieczycielowi, oparte na zbiegu ubezpieczeń, nie podlega postanowieniom rozdziału 3 tytułu II konwencji brukselskiej z dnia 27 września 1968 r., w brzmieniu zmienionym, regulującym jurysdykcję w sprawach dotyczących ubezpieczenia.

2) Artykuł 6 pkt 2 znajduje zastosowanie w celu określenia jurysdykcji w przypadku powództwa z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwa interwencyjnego ubezpieczycieli, zgodnie z definicją tego powództwa zawartą w krajowych przepisach proceduralnych. Zastosowanie tego postanowienia zależy jedynie od tego, aby nie zostało udowodnione, że powództwo główne zostało wniesione wyłącznie w celu wyłączenia pozwanego w postępowaniu interwencyjnym spod jurysdykcji sądu dla niego właściwego. Krajowe przepisy dotyczące dopuszczalności mogą być stosowane jedynie o tyle, o ile nie ograniczają one skuteczności postanowień konwencji".